

6 '73

úterý 7. srpna
ZPRAVODAJ
národní přehlídky
amatérského divadla
na počest 25. výročí
Vítězného února

JIRÁSKŮM JHRONOVŮM

Včera přivítali představitelé Přípravného výboru na večerním představení tajemníka KV KSČ soudruha dr. Jiřího Kouřilka, redaktora Rudého práva soudruha Milana Hroudu a místopředsedu ONV v Náchodě dr. Jiřího Netíka. Setkání s představiteli stranických a státních orgánů byli přítomni inspektor pro kulturu VČ KNV s. František Rychtera, s. Václav Vavroušek, předseda PV JH a další členové Přípravného výboru, zástupci MěNV a poroty.

Zahraniční účastníci 43. JH strávili nedělní odpoledne v Dobrošově, kde si prohlédli pevnost a z vyhlídky Jiráskovy chaty měli možnost rozhlédnout se po kraji.

Využili jsme chvílky volna před představením a požádali jsme o krátký rozhovor soudružku Věru Aximovovou, zástupkyni ministerstva kultury SSSR z Moskvy o krátký rozhovor.

Soudružka Aximová nám řekla, že je v Hronově poprvé, ale o festivalu už byla informovaná. Přijela z Prahy v sobotu a tak ještě neměla možnost se všim se seznámit. Své první dojmy shrnula asi takto:

„Festival se koná v kouzelném městečku, vše máte dobře zajištěno. S programem jsem spokojena, snažte se nám ukázat maximum. Výlety do okolí jsou vítaným zpestřením.“

Na otázku, zda už viděla nějaké představení, s. Aximová odpověděla:

„Ano, měla jsem možnost vidět Matku. Bylo to představení velmi dobré, temperamentní. Zvláště se mi líbila postava matky. Neberte ale prosím, moje hodnocení jako oficiální, protože vím, že tuto práci dělá odborná porota, která každé představení posuzuje podle určitých hledisek. Líbí se mi rovněž hronovské divadlo, vaši občané dokážou vytvořit kouzelnou atmosféru. Zatím vám toho bohužel nemohu říci víc, protože jeden den je velice krátká doba na to, aby člověk mohl udělat nějaké závěry.“

Poděkovali jsme s. Aximové za rozhovor a věříme, že budeme mít možnost ještě se s ní setkat.

Model komplexu Jiráskova divadla, z výstavy ve foyer. Projekt byl ve třicátých letech realizován jen z části. Při Městském národním výboru v Hronově byla ustavena přípravná komise pro dostavbu celého kulturního areálu a modernizaci Jiráskova divadla. Věříme, že za pomoci státních orgánů se podaří perspektivně celý komplex dobudovat pro další rozvoj kultury ve městě a celostátních přehlídek amatérského divadla.

ZA DIVADLO NAŠICH DNŮ

„Mé ovoce je z onoho, jež dlouho nezraje“, napsal kdysi o sobě, své tvorbě F. X. Šalda. Mínil tím zrání tvorby, postupnou cestu k hodnotě, mluvíme-li o jeho kritickém díle, cestu k systému. Otevíráme-li úvahu nad smyslem diskusních klubů na Jiráskových Hronovech je to tak proto, že tato — říkáme si právem, oblíbená forma práce stálých návštěvníků přehlídky, je ovocem dávajícím každý rok plod nestejně hodnoty, někdy i červem narušený. Nechci se tím dotýkat práce jednotlivých lektorů, kterou jsem neměl možnost v jediném dni srovnat. V klubu s. Radka Kolesy a Josefa Pally orientovaném k ideovému základu divadla, mladá dívka z Trenčína, začínající adeptka režie, vstupovala do diskuse se zcela jasným záměrem postihnout smysl hry a inscenace v přesném vědomí společenské souvislosti. Je vždycky potěšující zjištění, když k podobnému mladému hlasu se ozve souzvuk v přístupu k smyslu textu v jeho společenských relacích. Zde je totiž východisko onoho velkého procesu zrání práce, kdy se vytváří základna, kmen, z kterého vyrostou větve s ovocem konečného výsledku. Neobjevuji žádnou novou pravdu, že v soustředění se na tento kmen je smysl výchovy amatérských pracovníků. A ten nelze od koncepce klubů oddělit. Každý, kdo má divadlo rád, si o něm rád povídá, pře se. V dobré při je kus prožitku, kus objevování. Je ovšem také klábosení o divadle, pouhé vidění sebe a své ješitnosti nad dílem druhého. Tady je známý a dlouholetý svár, který často obcházíme formou přednášky nebo pasivity, na kterou platí stejný lék. Letitým problémem klubů je liberalismus, který nastolujeme v při-

stupu k inscenacím. Liberalismus v kultuře a v umění znamená žít, pracovat se všim, se všemi za zachování věcí, které ztratily právo na historickou pokrokovost. Historickou úlohou liberalismu, jak o tom píše Fučík, je zachovat život buržoazie. Proto se všim a se všemi. Setkání s amatéry, kteří si toto nejen uvědomují, ale také podle toho ve svých postojích k shlednutému dílu jednají, je vždycky radostné a dobré.

Dlouho se diskutuje o metodě klubů, o problematičnosti práce v nich. Souvisí těsně s jejich obsahem. To není volání za uniformitu názorů, ale touha po stanovisku. V něm začíná proces zrání. To měl na mysli F. X. Šalda ve svém příměru.

Je před námi ještě několik diskusních dopolední. Pokušme se vstoupit do zápasu o stanoviska ve věcech základních. Tím není odvržena speciálně odborná problematika divadla, naopak bude se jevit její hlubší souvislost, potřebnost. Mluvíme-li v tolik používaném termínu divadlo našich dnů, znamená to říkat s vědomím společenských souvislostí, do kterých toto dílo vstupuje. (pp)

DNES JE TOMU PŘÁVĚ TŘICET PĚT LET OD SMRTI KONSTANTINA SERGĚJEVIČE STANISLAVSKÉHO. AŽ JE TOTO VÝROČÍ POBÍDKOU K TOMU, ABY I AMATÉRSKÉ DIVADLO DŮSLEDNĚ OBJEVOVALO HLOUBKU ŽIVOTA, BYLO JEHO ŽIVOTODÁRNOU SILOU, ABY V NÁROČNÉM REŽIJNÍM SYSTÉMU, KTERÝ ZDE ZŮSTAL JAKO ODKAZ, POZNÁVALO HLOUBKU SPOJENÍ UMĚLCE SE ŽIVOTEM.

Fakta, která nelze pominout

Karlovarský soubor měl divácký úspěch. Ve velmi těžkých podmínkách úmorného vedra v Jiráskově divadle hráli herci příběh, který místy působí sentimentálně, místy zjednodušeně,

Rozhovor

Beno Šolta - Scholze z Budyšina přijel do Hronova přímo z Berlína — dějiště X. světového festivalu mládeže a studentstva. Řekl, že se mu v Hronově velice líbí, je zde stejně přátelská atmosféra jako v Berlíně.

Zeptali jsme se ho, jak pracují v Budyšně ochotnická divadla. Řekl, že jejich divadelní soubory uvádějí nejen díla domácích autorů, ale seznamují Lužické Srby a v poslední době ostatní obyvatelstvo NDR také s tvorbou dalších slovanských národů. Hrají autory polské, sovětské, české, a to i divadla dětská. Velmi dobrých výsledků dosahuje pionýrské divadlo Budyšin. Spolupracovali se s. Miloslavem Dismanem a tato spolupráce byla velmi dobrá, udržují styky s Dilií, která informuje naše přátele o nových dílech socialistických autorů.

Velkého úspěchu dosáhli s Drdovou hrou Hrátky s čertem, kterou hráli na Berlínském festivalu, kam se vybírají nejlepší díla z oblasti slovesných i hudebních souborů a kam je každoročně zařazováno i jedno divadlo ochotnické, přičemž všechny ostatní soubory jsou profesionální.

Na otázku, zda do Hronova ještě někdy přijede, odpověděl s. Šolta, že vždycky, když mu to jen trošku dovolí čas. Přejeme tedy jemu i nám, aby se to splnilo. (LK)

který vzhledem k našemu současnému poznání historické skutečnosti, vztahů lidí v kapitalistické společnosti, je v této podobě nepřijatelný. Je to proto, že vývojový přínos hry Heyermanse není nově ztvárněn, transponován. S inscenací dostáváme zároveň do ruky nový překlad, pořízený přes překlad německý. Honsův překlad stírá autorovo úsilí o realisticky výstižné zachycení postav (rozumějme tomuto termínu v relacích doby vzniku díla — přelom minulého a našeho století). Výrazová povšechnost dialogu a vulgarismy tarasí hercům cestu k možnosti prokázat hodnoty hry. O těchto hodnotách můžeme vypovědět zatím jen z hlediska Heyer-

mansova významu v dějinách literatury. I na základě znalosti staršího českého překladu, referátů o profesionální karlovarské inscenace z konce čtyřicátých let, nelze odpovědně mluvit o hranicích, možnostech, spisovatelské rutíně původní předlohy. Loď jménem Naděje žije v evropské literatuře více v úpravách a v korekturách.

Je jisté správné, že soubor se pokusil hledat v starší dramatické tvorbě, ve své době divácky zaručené. Tyto návraty mají stále inspirativní platnost. Slovo inspirativní však zavazuje dramaturga a režiséra, aby ztvárnil hru pro potřeby současného diváka. Tím nejsou míněny falešná dojímavost, jen soucit se sociálním utrpením, jedinečnost osu-

du. Řádky, které tu píšeme nepadají na členy karlovarského souboru, kteří dosáhli relativního diváckého úspěchu a proto stojí zato se nad hrou zamýšlet.

Je vlastností části diváků, že se rádi podívají na jímavý osud toho či onoho. Možnost každého divadla je v tom, že tohoto faktoru může využít k hlubšímu vyhranění obsahu hry.

sí mít nutně přivlastek dramaturgův, který dokáže zdůvodnit smysl a význam, a tím i oprávnění hru v dnešní době hrát. Faktem je, že to se v karlovarské inscenaci nestalo. A tvůrčí objevení hry na jevišti nelze nahradit konstatováním objektivní historické pravdy, vyjadřující vývojově kladné hodnoty díla. I když právě historická pravda o díle mů-

RECENZE

Sledujeme jistě se sympatiemi hledání repertoáru z jednotlivých dějinných etap vývoje divadla, repertoáru málo známého a inscenačně zapomenutého, dávající možnosti některým amatérským souborům. Tento návrat mu-

že být důvodem i inspirací pro jeho začlenění do repertoárových potřeb divadla. Přístupem dramaturga, režiséra, výtvarníka a také překladatele se tak v tomto případě nestalo. Petr Průša

NEZBYTNÁ GLOSA

Ve výkladní skříní prodejny Potravin jsou vystaveny ceny věnované vyhlášenému Jiráskovu Hronova letošního ročníku. Dnes k nim přibyla Cena Východočeského KNV a Cena Krajského kulturního střediska v Hradci Králové. Obě ceny jsou dílem profesorů turnovské šperkařské školy. Na jejich koncepci upoutá snaha vyjádřit typické znaky Jiráskova Hronova v kontextu zájmové umělecké činnosti. Jiráskův Hronov je zde vyjádřen štihlou vertikálitou válce, který navozuje na motiv sloupů architektury hronovského divadla. Hlavici sloupů vytváří pás motivů charakterizujících jednotlivé oblasti zájmové umělecké činnosti. Oba autoři Jaroslav Jambor a Jiří Belda zde ukázali, že je možno koncipovat hodnotnou upomínkovou cenu v těsné závislosti na obsahu té které akce. Turnovské granáty, dekorativně využitě v celku díla přesvědčivě navozují prostředí Východočeského kraje. Koncept obou cen nás nutně vede k úvahám, zda by nebylo výhodné perspektivně vytvořit pro jednotlivé národní festivaly vybraná výtvarná díla, která svým pojetím budou uchovávat obsah přehlídek jako trvalou upomínku, tlumočenou citlivou rukou výtvarníka a specifickým materiálem. (red.)

Povídání o háji

Nezavedeme vás drazí čtenáři do luhů Zdaravášových, neboť tam byste nebyli doma. Domnívájete se, že blíže svému nejpodstatnějšímu vědomí jste právě zde, protože Hronov, to je divadlo a divadlo to jste vy, budeme si jen tak na půl úst povídat o tom, co možná na každého z vás čeká. A není to jen tak ledajaká věc. Každopádně se každý z vás může přistě nebo napřístě dostat na Jiráskův Hronov jako vedoucí, režisér, herec, technik nebo maskér divadelního souboru. Kdo ví, možná také jako suflér a věřte, být suflérem, to vyžaduje pevné přesvědčení a představu o divadelním řádu či neřádu, ale to jak jistě vyplyne z dalších souvislostí, je věc druhořadá. Nu a když konečně projdete sítím, někdy také sítí soutěží, přehlídek a představení, které jste nastudovali konečně dostane takový tvar, že vskrytu duše zavýsknete slovy „to je ono, na to jsme čekali“, pak objednáte autobus, nejlépe hodně prostorný a přijedete do Hronova. Zkouška techniky, zkouška na jevišti, zkouška textu a kostýmů. Ale to není to nejdůležitější, protože představení vás ještě čeká, a proto musíte být nejprve uvítání a zavedení do ochotnického háje ke stromu. Tam uložíte kámen se štítkem na němž je vyryt nápis označující ročník, jméno souboru a inscenace. Informace co možno nejuplněji znamená, že napřesrok zcela jistě přijedete zas podívat se k vašemu stromu, který o píd' povyrosl a ujistit se o tom, že jste tu skutečně byli — kdokoli — herec, režisér, technik, suflér. A to, věřte, stojí za pohled. Pak se vrátíte zpět do města, naplnění radostí z toho, že všichni, kteří přijeli po vás, také půjdou stejnou cestou k dalšímu stromu, u něhož zůstane trvalý záznam. Nu a tím bychom naše povídání o háji mohli zakončit, protože, jak víme, není jen ochotnický háj, ale také a hlavně divadlo. Přijeli jsme, viděli a na rok odjedeme.

Už lanského roku sme na tomto mieste konštatovali značný rozmach súčasnej slovenskej dramatiky (Solovič, Bukovčan, Zahradník, Sokol, Štric a i.), aj keď k vtedy okrídlenému pomenovaniu „slovenská dramatická vlna“ sme zaujali ak už nie kritické, potom celkom iste zdržanlivé (ale najlepšie by bolo povedať — reálne) stanovisko. Ukázalo sa, že naše náhľady a prognózy neboli bludné: počet autorov sa od uplynulého roku síce zmenšil, o nič menšou nie je ani kvantita ich prác, ale zredukoval sa počet ich profesionálnych i ochotníckych uvedení, a to podľa zákona prirodzenej selekcie. Hodne sa hrá Solovičova veselohra

kovej, Bukovčanovej alebo Králikovej hre; miera istoty takejto predpovede bude tu však hodne závislá na tom, že ani jedna zo zmienovaných hier nie je ešte definitívne dokončená.

Ochotnícke súbory sú v dnešnej etape vzáčne shodné v názoroch na povodnú drámu s divadlami profesionálnymi: rovnako, ako profesionálovia, aj ochotníci siahajú najmä po Solovičovej Veži nádeje a dvoch Zahradníkových hrách — Sóló pre bicie a Zurabája. Prirodzene, ochotníci automaticky vypúšťajú zo svojich dramaturgických úvah hry komplikované, nezaujímavé a nevydarené. A preto sme doteraz nepočuli o

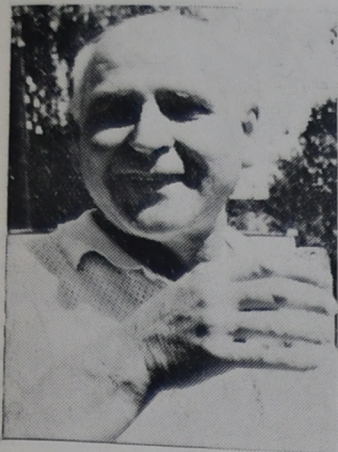
SLOVENSKÁ SÚČASNÁ DRÁMA A OCHOTNÍCI

Veža nádeje i staršie Žobrácke dobrodružstvo, mnohé divadlá s úspechom uvádzajú Zahradníkovu hru Sóló pre bicie a jeho historickú frašku Zurabája; dožívajú inscenácie Bukovčanovej hry Prvý deň karnevalu. Zato iba po jednom profesionálnom uvedení sa dožili Štricova hra Brigitka a drozdi alebo Sokololova dráma Rodinná slávnosť. Aký osud stihne tie nové hry slovenských dramatikov, ktoré sa iba ešte študujú (alebo sa začínajú pripravovať v novej sezóne), to dnes ešte ťažko povedať. Ale už teraz je jasné, že napríklad nová Solovičova hra Meridian, ktorú pripravuje činohra Slovenského národného divadla a ktorej ústredný problém — problém princípálnosti súčasného hrdinu — je stvárnený neobyčajne zaujímavou, príťažlivou a z autorskeho aj občianskeho stanoviska statočne, bude hrať v novej sezóne vážnu rolu. Do istej miery možno túto budúcnosť predpovedať aj novej Zahradní-

tom, že by bol niektorý súbor uviedol, alebo mienil uviesť napríklad Bukovčanovu hru Prvý deň karnevalu alebo trebárs Štricovu hru Brigitka a drozdi. Zato sa ochotníckí dramaturgovia a režiséri vracajú radšej k hrám starším (Skalka, Smrčok, Králik), alebo k starým (Stodola, Tajovský, Palárik a i.).

Keď sa záujmy ochotníkov a profesionálov rozchádzajú, nemusí to byť dôkaz stavovského antagonizmu, ale keď sú tieto záujmy evidentne zhodné alebo totožné (ako je tomu v prípade dnešného prístupu k súčasnej slovenskej dráme), je to bezспорu dôkaz, že v danom období existuje medzi ochotníkmi a profesionálmi nielen jednota ich názorov, ale aj jednota diváckych interesov. Iba budúcnosť ukáže, pokiaľ sú tieto jednoty prospešné obidvom stranám; nateraz je to jav i stav celkom prirodzený a znesiteľný. - akr -

LÁĎA LHOTA O JIRÁSKOVÝCH HRONOVECH

Každé jubileum je příležitost k zamyšlení a ohlédnutí se za svou práci a činností. Ladá Lhota je letos čtyřicátníkem Jiráskových Hronovů a nutno říci, že čtyřicátníkem nejmladším, jakého kdy Hronov měl. Tato věrnost Hronovům a ochotnickému divadlu mluví již sama za sebe. Líbí se mu tady a svědčí mu všechno — zdejší lidé, krajina, podnebí i regnerka s hronovkou (viz foto). Jako ochotník ze všech ochotníků ten nejschopnější stal se velmi známou postavou v celém ochotnickém světě. Proto jsme se ho zeptali: Jakých bylo těch čtyřicet Jiráskových Hronovů? K divadlu se dostal zcela náhodně, když jako kantor učil na vesnici. Přes ÚMDOČ se dověděl o existenci Jiráskových Hronovů a tak se přijel podívat — to bylo poprvé r. 1934 na 4. JH. Tehdy také poprvé viděl, jak se ochotnické divadlo opravdu dělá a co více, seznámil se s mnoha lidmi i odborníky, zkrátka přišel ochotničení na chuť. Tehdy také poznal, a bylo to pro něj velkým překvapením, že člověk není sám (tehdy na okrese nebyl příliš velký zájem a zasvěcenců

bylo málo), že ochotníků propadlých divadlu je mnoho, že je plno nadšení a „že nejsem fanda bláznivej sám“.

Nezůstalo jen u pouhé návštěvy Jiráskova Hronova. Po návratu se vždy snažil propagovat myšlenky ochotnického hnutí na okrese a získávat co nejvíce zájemců pro ochotnické divadlo. Předválečné JH byly totiž jedinou akcí svého druhu v celé republice, jedinou příležitostí k setkání a výměně názorů, nápadů, zkušeností. Byl sem zván vždy i jeden soubor slovenský.

Velkým zážitkem byla i účast celého pluku z Vysokého Mýta, který tehdy nesl jméno Mistra Aloise Jiráska. Poslední oficiální JH byl r. 1941. Válečné tiché Hronovy se konaly tajně. Sjelo se vždy jen několik ochotnických výtvalců, sehrálo se 1 až 2 představení a k hrobu A. Jiráska se nesli věnce. Doba nepřála takovým akcím. Centrum ochotnického života bylo tehdy v hotelu Sokol, kde probíhaly diskuse. (pokračování zítra)

Z divadelního plesu

Všichni se ohromně bavili, atmosféra byla výborná. Vlastní zábava byla zpestřena — přehlídkou slušivých dámských šatů. Je zajímavé, že přítomné dámy, ač přehlídka byla hlavně pro ně, netleskaly, o to víc se však snažili jejich průvodci.

Na plesu si také poprvé zatančil E. T. z Moravské Třebové s K. M. z Hronova. Zeměkoule je strašně malá. Nevěřil znamením zvěrokruhu. Malý byl i stůl.

15 minut po půlnoci začal mít bál tu pravou atmosféru — všichni zpívali lidové písně a jednotlivé kraje a okresy se snažily překřičet ty druhé. Je vidět, že český člověk má dobré plíce.

Stůl svitavských divadelníků zažil jedno velké překvapení. Při losování — zvláštním řízením osudu — si štěstí přisedlo i k nim. Vedoucí odboru kultury vyhrál šaty. Všichni kvitovali s povděkem a k šatům přidávali ještě upřímně míněné gratulace. (LK)

Mladý soubor Divadélko pro 111 z Českých Budějovic se představuje vlastní úpravou komedie Když rozkveté akát.

Dnes uplynulo rovných třicet pět let od úmrtí sovětského režiséra, herce a pedagoga Konstantina Sergejeviče Stanislavského, jehož jméno je spojeno s řadou progresivních režii dramatických děl ruských a dalších evropských autorů. K. S. Stanislavskij, který ještě před založením Moskevského uměleckého divadla působil 14 let v oblasti amatérského divadla, byl jedním ze zakladatelů amatérské skupiny při Společnosti umění a literatury v Moskvě. Spolu s I. Němirovičem Dančenkem roku 1898 založil Moskevské umělecké divadlo (MCHAT), které vedl až do své smrti. S uměleckým kolektivem MCHATU navštívil Stanislavskij v roce 1906 Prahu, kde uvedl historickou hru A. K. Tolstého Car Fedor Joannovič spolu s inscenací Čechovova Strýčka Váni. Představení, které „Moskevští“, jak říká F. X. Šalda v komentáři uveřejněném ve Volných směrech, v Praze uvedli, vzbudilo veliký ohlas veřejnosti i odborné kritiky. F. X. Šalda na obou ukázkách jevištní práce Stanislavského ocenil zejména brilantní a do hloubky propracované herectví, vyznačující se hlubokou životní pravdivostí a jemnou psychologii.

STANISLAVSKIJ

Veliký význam ve formování režiséřského umění Stanislavského, jeho estetických názorů a tvůrčích metod měla práce na hrách A. P. Čechova Racek (1898), Strýček Váňa (1899), Tři sestry (1901), Višňový sad (1904) i práce na inscenacích Gorkého her Měšťáci a Na dně (1902). Stanislavskij prohluboval realistickou tradici ruského divadla, usiloval o nový, neotřelý způsob scénické interpretace děl ruské i západoevropské klasiky.

Tento přístup k divadelní umělecké práci provokoval na druhé straně i potřebu sdělit zkušenosti, vychovávat nové herce a režiséry. I v této rovině, v oblasti pedagogického působení, se osobnost Stanislavského projevila velikým vlivem při formování sovětského předválečného divadla a v práci několika uměleckých generací nejen v Sovětském svazu, ale také za jeho hranicemi. (kr)

V HRONOVĚ O DIVADLE

Diskutuje se všude, na ulicích, v jídelně, o přestávkách divadelních představení. Využili jsme toho, že jsme v Hronově uviděli skupinku lidí, přidali jsme se k nim, a ejhle Svitaváci. S otázkou, co připravujete v amatérském divadle v nastávající sezóně, jsme se obrátili na s. Boženku Hurytovou, odbornou pracovníci slovesných oborů Okresního kulturního střediska ve Svitavách. „Nyní se seznamujeme s novými tituly z Dilie, souborům doporučujeme nejen klasiku, ale i díla pokrokových zahraničních autorů. Věříme, že právě zde poznáme novou tvorbu, která může ovlivnit dramaturgii. Všichni společně budeme hledat nové cesty a směry v našem ochotnickém divadle, v diskusních klubech, na něž se už velice těšíme.“

Velkým a důležitým úkolem v našem okrese je práce s mládeží. Okresní konference o kultuře, která se konala na jaře, stanovila jasný program — snažit se vytvořit nové dětské a mládežnické divadelní soubory, protože v nich vidíme základ nové ochotnické generace. K tomu je zapotřebí dostatek textů, pro mládež přitažlivých. V našem okrese máme mladé autory, jako např. Vladimíra Šauera, učitele ZDŠ Litomyšl, kteří se o takové texty snaží. Podarilo se nám jedna věc, a sice to, že při Okresním kulturním středisku bylo vytvořeno divadelní studio mladých, kde mladí adepti získávají základy divadelního umění. Většinu členů studia máte možnost vidět v Jiráskových sadech, kde uvedli pásmo lidové poezie Zlá vojna, v režii s. prof. Votavové. Mnozí z vás už tento recitační kolektiv znají, vřdyt loni s Kainarovými Rozhlásky se velmi líbili a patřili k vysoce hodnoceným souborům.

Ale při těchto slovech se už začali ostatní dívat významně na hodinky, protože se připravovali na další akci, tak už jsme se mohli jenom zeptat, koho zastupují. I na tuto otázku odpověděla s. Hurytová, že to jsou členové okresní oborové sekce pro divadlo, v sekci jich pracuje celkem 23, ale do Hronova jich mohlo jet pouze 8. Zároveň důvěrně prozradila, že se očekávají ještě další Svitaváci. Ale na další proč už bohužel nebyl čas. Snad až příště. — LK —

NONSTOP

Nedělního setkání Střeďočeků ve Staropadolské hospodě se zúčastnilo na šedesát účastníků tohoto kraje. Schůzka pomohla vyřešit mnoho zajímavých problémů, které souvisejí s další prací uvnitř amatérského divadla v podmínkách kraje. Krajská setkání na JH jsou velmi zajímavou formou práce.

Plzeňští šermíři, kteří vystoupili v neděli na prostranství před Jiráskovým divadlem bili do krunýřů i do sebe tak věrohodně, že každý uvěřil. Populární skupina historického šermu vystoupila i na 42. Jiráskově Hronově a její pořad, poněkud rozšířený a stejně zajímavý, spatří diváci ještě dnes.

Kdyby mne jako autora znali v Mlázovicích.

Kreslil Jaroslav Cita

Do naší redakce denně dojde několik dopisů, v nichž jejich autoři pozdravují 43. ročník Jiráskova Hronova a současně omlouvají svou neúčast. Někteří z nich patřili k nejstálějším návštěvníkům festivalu a tentokrát buď pro nemoc nebo z osobních důvodů přijet nemohli. Za všechny milé dopisy jsme se rozhodli ocitovat dva: dr. Jaroslav Kupka

Z DOPIŠŮ

píše — „Vážený soudruhu předsedo! (adresováno předsedovi MěstNV v Hronově s. Fr. Mackovi) Byl jsem velmi potěšen vaším pozváním na letošní Jiráskův Hronov. Protože v den zahájení jsem na dovolené na Šumavě, budu se snažit zúčastnit se některého z představení v příštím týdnu. Přeji ze srdce oslavě 43. Jiráskova Hronova, zejména národní přehlídce amatérského divadla plný úspěch! Zdravím při této příležitosti všechny soutěžící i pořadatele, jakož i všechny své dobré přátele v Orlických horách.

Věříme, že pozdravy dr. J. Kupky najdou své adresáty a rádi se k nim připojujeme jménem Přípravného výboru 43. Jiráskova Hronova i jménem MěstNV. Denně bychom mohli citovat z dopisů redakci i jednotlivcům, kteří se na Jiráskův Hronov vypravili. Svědčí to o skutečnosti, že přehlídka vzbuzuje neobyčejný zájem veřejnosti a to je dobře. V některém z příštích čísel Zpravodaje otiskneme další dopisy.

Na pódiu v parku

Nebývá příliš často zvykem, aby poezie zaznívala na volném prostranství, doprovázená navíc citlivě vybranou scénickou hudbou, která jí dodává onen barvitý kolorit, bez něhož by žádné z možných pásem poezie nebylo tím, čím beze sporu je pořad svitavského Recitačního studia OKS. Poezie, kterou Svitavští zvolili pro svůj pořad, nazvaný Zlá vojna, je doma všude tam, kde lze najít kvetoucí meze, vonící trávu, kde jsou slyšet písně sekáčů. Všude, kde zůstávají stopy lidské práce, najde člověk i stopy vztahu k tomu, co ji odráží i obavu o práci a klid, který je pro ni tolik důležitý.

Pásmo Zlá vojna, vycházející velmi čistě z charakteru lidové poezie, propojené za sebou jdoucími a řetězcími se motivy práce, lásky, odporu k násilí, přivedlo možná nejednu myšlenku k zajímavému spojení dvou českých básníků, totiž Vladimíra Holana a Frant. Halase, kteří spolu vydali sborník lidové poezie, nazvaný symbolicky Lásky a smrti. Možná, že podobný podtitul by mohlo mít i svitavské pásmo, třebaže láska v něm vyznívá naplno a smrt je zastřena hrozbou odloučení a vojny, která bývala tolik krutá. Lidová poezie a sociální vidění skutečnosti, to jsou vzájemně propojené pojmy. I tuto rovinnou pásmo zachovalo, rozvíjejíc přitom tento motiv v esteticky daných proporcích, přizpůsobený dramaturgicky věku a mentalitě interpretů. Živý ohlas a návštěva představení byly jistě nejlepším hodnocením práce kolektivu, který na Jiráskově Hronově účinkoval už po třetí. (ek)

Jiráskův Hronov je v tomto roce českou národní přehlídkou. Jsme však rádi, že i letos přijel dramaturg SND v Bratislavě dr. Anton KRET a proděkan VŠMU dr. Marian MIKOLA. Oba patří svou seriózní a zasvěcenou kritikou prací k těm, kteří ovlivňují vývoj odborné koncepce Hronova. Jejich trvalý zájem o naši přehlídku pomáhá vytvářet tvůrčí kontakt slovenského a českého divadla i v oblasti zájmové umělecké činnosti.

Velmi dobrých výsledků dosahují distributoři Zpravodaje Jiráskova Hronova.

Jsou mladí i malí a přesto umění nabízet a propagovat. Všimli jsme si toho i v minulých ročnících a chtěli bychom jim za dobrou spolupráci poděkovat.

VČERA

Ač známe zajímavé práce výtvarníka Kodyma, pevných hodnot, pak v diplomu, který je vystaven ve výkladní skříni je výjimka. Právě ta nedobrá. Popisné a vnitřně neorganické spojení tzv. hronovských motivů kontrastuje velmi výrazně s cestou, kterou se dali autoři Ceny Východočeského KNV a Ceny Krajského kulturního střediska. Vzájemné sousedství při vystavení to ještě více zdůrazňuje. (ša)

Uvitání před Jiráskovým divadlem má velmi důstojný ráz. Proti loňsku ho sleduje mnoho místních občanů i ochotníků. Aleš Šik, náměstek MěNV svým projevem a přístupem k souboru vytváří lidsky dobrý vstup souboru na hronovskou divadelní půdu. Přání patronů dodávají hercům jistotu, že ve své snaze nezůstanou sami. Fakt tradiční se nestal běžnou formální věcí a to je hodně důležité.

DNES

- 9.00
Kluby a semináře
- 11.30
Karlovská svatba
- 12.00
Rozloučení se souborem z Karlových Var
- 16.30
Představení hry N. Vinnikov
Než rozkveté akát
- 17.30
Koncert dech. orchestru
Tepna klub Náchod
- 18.30
Vystoupení skupiny historického šermu z Plzně v Jiráskových sadech
- 19.30
Vesternová skup. Vostruha ze Dvora Králové — Jiráskovy sady
- 20.00
Představení
Než rozkveté akát
- 21.00
Setkání ochotníků ve Slávii
- 22.00
Beseda souboru s patronem

Okresní město Náchod je bezesporu střediskem bohatého kulturního a společenského života, přesto již po několik let zůstává v platnosti ta skutečnost, že Dechový orchestr Tepna klubu je jediným místním hudebním souborem tohoto druhu. I proto nemá tento kolektiv nedostatek příležitostí k vystupování při slavnostních akcích kulturního i politického významu, v různých letoviscích a lázeňských místech. Poptávka se však řídí zákonitě nabídkou kvality. A tu Dechový orchestr Tepna klubu opravdu nabídnout může, vždyt odborným hodnocením byl zařazen mezi nejlepší soubory náchodského okresu. Vedoucím souboru je Bohuslav Solníčka, který se svým zástupcem, Zdeňkem Phillipem, střídavě řídí vystoupení dechové hudby. Koncertní vystoupení souboru v Jiráskových sadech v úterý 7. srpna v 17.30 hod. bude tak jen malou ukázkou práce zatím jedině náchodské dechovky.

Pokyn režiséra pro diváky při představení

Nejde o divadlo hlubokomyslné, spíš o jakési opojení z vůně akátu, tedy z vůně jarní a jaro mají mladí nejraději. Proč? Inu proto, že vítá konec školního roku a taky proto, že na jaře se rodí krása.*) Je to doba bláznovská, je to čas fanfaronů. Moudrý člověk má pro ně pochopení i omluvu. Inscenace Vinnikovy hry „Když rozkveté akát“ spatřila světlo světa v zimě, ale je určena nejhezčímu období života a tím je mládí. Dívejte se na ni těmito pohledy, zapomeňte dnes večer na šediny a vrásky, uchopte se všichni za ruce a přislápněte všechny předsudky a konvence. Při představení se hlaďte, o přestávce se líbejte a myslte na květiny, harfu a čistou studánku v čisté přírodě.

Dnes večer máte pohov, volno — dýchat dovoleno!

Antonín Bašta

výpomocný režisér v a. s.**)

✿ narození režiséra 22. 3. 1926
✿ ✿ v a. s. = v aktivní službě